

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 6,— Ἑτησία . . . φρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος . . . 5,50
Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος . . . 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10· Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰανουαρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 7

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ὁ Λουλού ἐφορούσεν ἓνα κοστούμι ὀλιγωτέρου κτυπητὸν ἀπὸ τὸ κοστούμι τοῦ πατέρα του, μίαν ἀπλὴν κυνηγετικὴν βλοῦζαν ἀπὸ βελούδου σακτί. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἀντέσχεν εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ μὴ φορέσῃ τὴν θυμασίαν ζώνην, ἣ ὅποια ἐβάσταζε τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ ρεβόλβερ.

Ἐξάρνα ἀστραπὴ μηχανήσου ἐρώτισε τὸ ὑπόστατον. Ἦσαν οἱ φωτογράφοι μιᾶς εἰκονογραφημένης ἐφημερίδος, (*) οἱ ὅποιοι ἤρχοντο νὰ πάρουν τὸ συμπλέγμα, τὸ ἀποτελούμενον ἀπὸ τὸν κύριον Ρισανέλ μέσα εἰς τὸ ἀμαξάκι του, ἀπὸ τὸν υἱὸν του καὶ ἀπὸ τὴν ἀγαθὴν κυρίαν Ρισανέλ, ἣ ὅποια, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ συζύγου της, εἶχε φορέσῃ ἐν ἀπλούςτατον φουστάνι, μὴ ἔχον τίποτε τὸ ἀποικιακόν, τὸ μαροκινόν...

«Μοιάζει σὰ νὰ βγῆκες τώρα ἀπὸ τὸ μαχαίρι σου! τῆς εἶπεν εὐθύμως ὁ κ. Ρισανέλ.

Ἡ κυρία Ρισανέλ δὲν ἀπεκρίθη λέξιν καί, ἀρίνουςα τὸν ἐκταρμυριούχον νὰ ἐπιδεικνύεται εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἔτρεξε καὶ ἐχώθη εἰς τὸ βαγόνι, ὅπου ἐγκατεστάθη φρονιμώτατα μετὰ τὴν θαλαμηπόλον της.

Συγχρόνως, ἣ ἀκολουθεῖα τῆς οἰκογενείας Ρισανέλ ἐποπολιεῖτο εἰς τὸ δεύτερον βαγόνι.

Τὴν ἀπατέλουν ἑξ ὑπέρκειται καὶ δύο θαλαμηπόλοι γυναῖκες. Ὁ ἱατρός καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ

κ. Ρισανέλ ἔμειναν πλησίον του, διότι θὰ εἶχον τὴν τιμὴν νὰ φιγουράρουν εἰς τὸ βαγόνι του.

Ὅσον διὰ τὸν Τζούλην, αὐτὸς εἶχε διαταγὴν νὰ μὴν ἀπομακρύνεται καθόλου ἀπὸ τὸν Λουλού.

Ὑποπτος συνομιλία.

Οἱ ὑπάλληλοι ἔκλειαν τώρα τὰς θυρί-

δας. Ἀνέβασαν εἰς τὸ βαγόνι τὸν κ. Ρισανέλ, ὁ ὅποιος διέταξε νὰ τοποθετήσουν τὸ ἀμαξάκι του κατὰ μῆκος τοῦ θαλοπίνாகος τοῦ διαδρόμου, διὰ νὰ τὸν βλέπουν ὅλοι μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς.

Ἐννοοῦσε νὰ κάμῃ ἀναχώρησιν... ἡγεμονικὴν. Κ' ἐπειδὴ εἶχεν ἰδῆ κάποτε, εἰς ἓν εἰκονογραφημένον περιοδικόν, εἰκόνα παριστάνουσαν τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερ-

μανίας περιστοιχιζόμενον ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του, ἐρώναξε τὸν Λουλού καὶ τὸν ἔβαλε νὰ σταθῇ πλησίον του εἰς τροπὸν, ὥστε νὰ εἰμπορῇ νὰ βασταῖξῃ τὸ χεῖρ του εἰς τὸν ὤμὸν του. Ὅπισθεν των, ὁ ἀπαραίτητος Τζούλης ἐμειδία, δείχνων ὅλα τὰ δόντια. Καὶ ἐπὶ τοῦ συμπλοῦς αὐτοῦ συμπλέγματος ἐστράφησαν τώρα αἱ φωτογραφικαὶ μηχαναὶ, λαμβάνουσαι τὰ τελευταῖα στιγμιότυπα τῆς «ἀναχωρήσεως», ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τῶν χειροκροτημάτων τῶν περιέργων, τοὺς ὁποίους πολὺ διεσκέδαζε τὸ θέαμα.

Ὁ κ. Ρισανέλ ἦτο φοβερὰ συγκεκινημένος ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους.

— Ἀ, τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους! ἔλεγε μετὰ φωνὴν ὑποτρέμουσαν εἰς τὸν Λουλού, πῶς τὸ ἐννοοῦν, ὅτι πηγαινόμεν ἐκεῖ-κάτω νὰ ἐργασθώμεν διὰ τὸ συμφέρον των καὶ νὰ στήσωμεν εἰς τὰ βάθη τῶν μαροκινῶν ἐρήμων τὴν σημαίαν τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας!

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης ἀπαράλλακτα τὰ ἔλεγε καὶ μίαν ἐφημερίδα... Ὅλα ἔβαν οἱ ἄγριοι μπισκότο Λουλού, ποῦ θὰ πᾶν, καπνός!

Ἀλλ' ὁ κ. Ρισανέλ οὔτε ἀπεκρίθη, οὔτε ἀντελήφθη

«Ὁ Τζούλης ἤκουσε μίαν φράσιν, ἣ ὅποια τὸν ἔκαμε νὰ μείνῃ ἀκίνητος...» (Σελ. 54, στ. 6')

(*) Ἴδε εἰκ. προηγ. φύλ. σελ. 46

κάν την ελαφρὰν ειρωνείαν. Ἀλλ' ἐξηκολούθησε, σείων ὁλονὲν τὸ κασκέτον του, νὰ ἐξηγή εἰς τὸν υἱὸν του τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς, τὴν ὁποίαν ἀνελάρδανεν.

Ὁ Τζούλης, τὸν ὁποῖον δὲν διεκτέδαν διόλου τὰ παλαιὰ λόγια τοῦ μεγαλεμπορίου, ἐπῆγε κ' ἐστάθη παρὰ τὴν θυρίδα τοῦ βαγονίου, ἀνοικτὴν ἀκόμη, καὶ μὲ τὸ διαπεραστικὸν καὶ παρατηρητικὸν του βλέμμα, ἐκύτταζε τὴν κίνησιν τοῦ σταθμοῦ.

Ἐβλεπε τὸν γραμματέα τοῦ κ. Ρισανὲλ νὰ πηγαίνει ἐκείνη, ἀπὸ ἀποστολῆς μὲ τὰς τελευταίας ἐτοιμασίας.

Ὁ γραμματεὺς αὐτὸς ἦτον ἕνας νέος λεπτὸς, ξανθός, μὲ πολὺ καλὸν ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐκατομμυριοῦχο διετέλει μόλις πρὸ μηνός. Ἐκαλεῖτο Ἀπλὴ Δυπὸν· ἐπιθυροῦτο ὅμως μεταξὺ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, ὅτι τὸ κοινὸν καὶ πρόστυχον αὐτὸ ὄνομα ἦτο ψευδώνυμον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκρύπτετο νεαρὸς εὐγενὴς, κατεστραμμένος οἰκονομικῶς καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ταπεινὴν θέσιν τοῦ γραμματέως.

Διὰ τοῦτο ὁ Τζούλης τὸν εἶχεν ἐπονομάσῃ «Μαρκήσιον» καὶ τὸ παρατσούκλι αὐτοῦ τοῦ ἔμεινε.

«Μπα, μπα! ἐσυλλογιζέτο ὁ νέος, βλέπων τὸν γραμματέα νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τοῦ τραίνου εἰς τὴν ἄλλην, μὲ τὸ σημειωματάριον, εἰς τὸ χέρι, νὰ φροντίζῃ διὰ τὰς ἀποσκευάς, νὰ ἐξελέγξῃ τὰ μπιλλιάτα... κάνει, βλέπω, δουλεῖα ὁ κ. Μαρκήσιος. Πῶς φαίνεται, ὅτι εἶνε καινούργιος; ἐστὶν ὑπηρεσία! Σὲ λίγο καιρὸ θὰ κἀνῇ, ὅ,τι κάνουν ὅλοι: δὲν θὰ κουνῇ οὔτε τὸ δακτυλάκι του.»

Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως ἐκουνοῦσε πολὺ καὶ τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του. Τὸν ἐβλεπε νὰ πηδᾷ εἰς τὰνά-βαθρα, νὰ τρέχῃ εἰς τοὺς διαδρόμους, νὰ φωνάζῃ τοὺς ὑπαλλήλους, νὰ μετρή τὰ δέματα. Ἦτο πανταχοῦ παρών.

Ἐξάφνα, τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ τραῖνον ἠτοιμάζετο νὰ ξεκινήσῃ, ἀνέθῃ βιαστικῶς τὰς τρεῖς βαθμίδας, αἱ ὁποῖαι ὠδήγουν εἰς τὴν θυρίδα, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐστέκετο ὁ Τζούλης.

Αὐτὸς ἐτραβήχθη, διὰ νὰ τοῦ κάμῃ, τὸ πόν νὰ περάσῃ καί, μὲ τὸ κίνημα τοῦτο, εὐρέθη κλεισμένος μεταξὺ τοῦ θυροφύλλου καὶ τοῦ τοιχώματος τοῦ βαγονιοῦ.

Ἠτοιμάζετο νὰ διαμαρτυρηθῇ, νὰ προσπαθῇ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν στενὴν ὁδὸν ἐκείνην θέσιν, ὅταν εἶδε τὸν γραμματέα νὰ νεύῃ εἰς δύο κυρίους, μ' ἐξωτερικὸν τελείων Τζέντλεμαν, οἱ ὁποῖοι ἐπεριπατοῦσαν εἰς τὸ πεζοδρόμιον συνομιλοῦντες.

Εἰς τὸ νεῦμα τοῦτο προσέτρεξαν μὲ τὴν μεγαλητέραν προθυμίαν, ὁ δὲ κ. Δυπὸν ἐσκύψεν ἀπὸ τὸ ἀνάδαθρον διὰ νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ.

Ἡ θέσις, εἰς τὴν ὁποίαν τυχαίως εὐρέθη ὁ Τζούλης, τοῦ ἐπέτρεπε νὰ παρα-

σταθῇ ὁρότος εἰς αὐτὴν τὴν συνομιλίαν. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καμμίαν περιέργειαν νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ σπρώξῃ τὸ θυροφύλλον διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ βαγόνι του, ὅταν ἤκουσε μίαν φράσιν, ἣ ὁποία τὸν ἔκαμε νὰ μείνῃ ἀκίνητος καὶ νὰ τεῖνῃ τὸ αὐτί του προσεκτικόν.

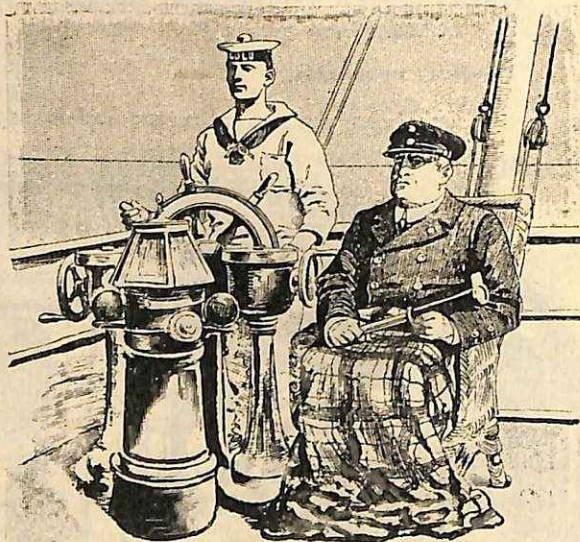
— Καλὰ πᾶμε! ἔλεγεν ὁ «Μαρκήσιος» χαμηλοφώνως πρὸς τοὺς Τζέντλεμαν. Δυὸ ἐκατομμύρια φράγκα εἶνε μέσα 'ς τὴ θάλαμνόν.

— Διάβολο! ἔκαμεν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς κυρίους. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν πρέπει ν' ἀναδύλλωμε...

— Ἀφίσε νὰ ἰδοῦμε τί λέγει καὶ ὁ ἀρχηγός, προσέθεσεν ὁ δεύτερος.

— Ὅπως δὴποτε, ὑπέλαθεν ὁ γραμματεὺς, ἅμα βγοῦμε σὲ ξηρά, θὰ εἶνε εὐκολα νὰ βάλωμε 'στὸ χέρι, ἣ αὐτὸν ἣ τὸν μικρό.

— Σύμφωνοι!... καὶ ὁρεδουάρ ἐκεῖ!

«Τοῦ ἤρεσε νὰ φαντάζεται, ὅτι αὐτὸς κυβερνᾷ τὸ πλοῖον».

(Σελ. 54, στ. γ')

Ὁ Ζὺς συριγγὸς διέκοψε τὴν ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴν συνομιλίαν. Ἐνας ὑπάλληλος ἔκλεισε τὴν θύραν, προτῆτερά ὅμως ὁ Τζούλης ἐπρόφρασε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν κρύπτῃ του εἰς τὸν διάδρομον, ὅπου ἐδημάτιζε μὲ τὰ χέρια στῆς τσέπες, σφυρίζων μὲ τὸ πλέον ἀθῶον ὕψος τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκινεῖτο ἤδη, ὁ δὲ Μαρκήσιος ἐπροσπέρασε τὸν Τζούλην, χωρὶς νὰ φαντασθῇ διόλου ὅτι ὁ νέος εἶχεν ἀκούσῃ τὰς ὀλίγας βιαστικὰς λέξεις, ποὺ ἀντήλλαξε μὲ τοὺς δύο Τζέντλεμαν.

Ἐν τούτοις ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν φίλον του Λουλού, εἰς τὸ πολυτελὲς βαγόνι ὅπου εἶχε τὴν θέσιν του, ἔμεινεν εἰς τὸ βαγόνι τῆς ἀκολουθίας, συλλογιζόμενος ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ πρὸ ὀλίγου.

Ἐπέρασαν τὸ Μπερσὺ, τὸ Σαραντῖον, καὶ ὁ Τζούλης ἐξηκολούθει νὰ εἶνε βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του.

— Τί σημαίνουν αὐτά; ἐσυλλογιζέτο.

Εἰμπορεῖ νὰ μὴν εἶνε καὶ τίποτε, ἀλλὰ ἐγὼ πρέπει νὰ ἔχω τὰ μάτια μου τέσσερα. Αὐτὸς ὁ κύριος Μαρκήσιος δὲν μὲ φαίνεται πολὺ καθὼς πρέπει!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΘΑΛΑΜΗ-ΓΟΣ «ΛΟΥΛΟΥ»

«Ὅλα πηγαινουν καλὰ

Ὁ «Λουλού» ἦτο μία ὠραιότατη θαλαμηγός, μῆκους ἐξήνταπέντε μέτρων, τὴν ὁποίαν ὁ κ. Ρισανὲλ εἶχεν ἐνοικιάσῃ διὰ τὸ ταξίδιον ἀπὸ Μασσαλίας εἰς Μαρσέιν.

Ἐπὶ τῆς θαλαμηγού αὐτῆς καὶ πλησίον τῶν Βαλεάρων νήσων, ἐπανευρίσκον τὸν ἐκατομμυριοῦχον καὶ τὴν ἀκολουθίαν του, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Τὸ ταξίδιον, μέχρις αὐτῆς τῆς στιγμῆς, ἦτο δι' ὅλους ἀληθινὴ γοητεία.

Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος καὶ ὁ κ. Ρισανὲλ ἀκτινοβολοῦσε.

Εἶχεν ἀφίση τὸ ἀποικιακὸν ἐκεῖνο κοστούμι μὲ τὴν κἀσκαν, — ὅπως περιττὸν εἰς τὴν ταχέαν ἀμαξοστοιχίαν Παρισίων-Μασσαλίας, — καὶ εἶχε φορέσῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου μίαν θλουζάν ἀπὸ φανέλλαν μπλέ - μαρὲν μὲ χρυσὰ κουμπιά, καὶ ἕνα κασκέτον γιότμαν. (*)

Οὕτως ἐνδεδυμένος, ὁ ἐδωδιμοπώλης ἔκαμεν τὸν ναύαρχον. Ἐπὶ τῆς τροχοφόρου πολυθρόνας του, διέσχιζε τὸ κατὰστρωμα, καὶ ἀνέβαινε συχνὰ εἰς τὴν γέφυραν τοῦ πλοίαρχου, ὅπου ἐκοιμᾶτο νῦν νὰ φαντάζεται ὅτι αὐτὸς κυβερνᾷ τὸ πλοῖον.

Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται, ἀδρῶς πληρωγόμενοι, ὑπέθαλπον τὴν ἀθῶν αὐτὴν μανίαν τοῦ ἐκατομμυριοῦχο. Ἐξήτουσαν τὰς διαταγὰς του καὶ τοῦ ἐδειχναν εἰς τοὺς ναυτικούς χαρτὰς τὸν δρόμον ποὺ ἀκολουθοῦσαν.

Ἡ νέα αὐτὴ διασκεδάσις ἀπερρόφα ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἐδωδιμοπώλην, ὁ ὁποῖος ἄφινεν οὕτω τὴν γυναικίαν του καὶ τὸν υἱὸν του εἰς τὴν ἡσυχίαν των.

Ἐποφελουμένη ἡ κυρία Ρισανὲλ, ἐγκαθιδρύθη εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης καὶ ἤρχισε νὰ κεντᾷ, ὡς ἐὰν εὐρίσκετο εἰς τὸ μπουντουάρ τοῦ μεγάρου τῆς.

Δὲν ἦτο καθόλου περίεργη ἡ ἀγαθὴ γυναικοῦλα! Μόνον κάπου κάπου ἔρριπτε μίαν ματιάν εἰς τὸν ὀρίζοντα, καὶ ὁσάκις τῆς ἔλεγεν ὅτι παρέπλεον τὴν ἀκτὴν τῆς Ἰσπανίας ἢ ἐπερνοῦσαν ἔμπροσθεν τοῦ Λὰς Πάλμας, ἀπαντοῦσεν εὐγενῶς «Ἄ, εἶται!... ὠραία!» ἀλλὰ δὲν ἔχανε διὰ τοῦτο οὔτε μίαν βελονιάν ἀπὸ τὸ κέντημά της.

Ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης ἀπελάμβανον περισσότερο τὴν ἡδονὴν τοῦ ταξεί-

(*) Ἀγγλιστὶ yachtman: ὁ κυβερνήτης τῆς ἰδίας του θαλαμηγού, ἢ ἀπλῶς ὁ ταξιδεύων διὰ θαλαμηγού ιδιοκτήτης.

δίου. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ὁ Λουλού ἦτο κατενθουσιασμένος ποὺ ἐταξίδευε μὲ πλοῖον φέρον τὸνομά του. Πρὸς τὴν τὴν τοῦ υἱοῦ του, ὁ κ. Ρισανὲλ εἶχε μετονομάσῃ τὴν θαλαμηγόν, τὴν ὁποίαν ἐνοίκιασε. Καὶ ἦτο διὰ τὸν Λουλού χαρὰ ἀπερίγραπτος νὰ συλλαβίσῃ τὰ ἐξ χρυσῶν γράμματα, τὰ ὁποῖα ἐξείχον, κουμπὶ καὶ πελώρια, ἐπὶ τῆς πρύμνης. Μὲ τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν ἐκύτταζε τὴν σημαίαν, ἣ ὁποία ἐκυμάτιζεν ὀπίσω, φέρουσα ἐπίσης τὸνομά του.

Δυστυχῶς, ἡ σημαία αὕτῃ ἦτο στολισμένη καὶ μ' ἐν πελώριον μπισκότον, τὸ εὐγλωττον σῆμα τῆς βιομηχανίας τοῦ κ. Ρισανὲλ, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ πλοῦσιος ἐδωδιμοπώλης ἐφαίνετο ὑπερήφανος. Ὁ Λουλού ὁμως θὰ ἐπροτιμοῦσε τὴν σημαίαν χωρὶς τὸ συμβολικὸν αὐτὸ μπισκότον.

Ἀλλ' ἐκτός τῆς μικρῆς αὐτῆς ἀπογευτεύσεως, κατὰ ἅλλα ἦτο κατενθουσιασμένος, καὶ ἐχαίρετο τὴν ὠραίαν ζωὴν τοῦ πλοίου μὲ τὴν ζωηρότητα μικροῦ Παρισινού, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε παρὰ τὰ Ἡλύσια Πεδία, τὸ Δάσος τῆς Βουλώνης καὶ τὴν Βίλλαν Ντωβίλλ, ὅπου ἐπερνοῦσε μὲ τοὺς γονεῖς τοῦ τὸ καλοκαίρι.

Ἦθελε νὰ τοῦ ἐξηγοῦν ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ θαλακτικοῦ ἐκείνου συνόλου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἐν ἀτμοκίνητον πλοῖον. Πολλὰς ὥρας περιεφέρετο εἰς τὸ κατὰστρωμα, καθαρῶτατον, ἀπαστράπτον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦσαν διεσπαρμένα ἰνδικὰ καλὰ μώπλεκα ἀνάκλιντρα καὶ πολυθρόναι. Μετὰ τὴν πολυτελεῖ καμπίναν, ὅπου ἐκοιμᾶτο αὐτός, ἠθέλησε νὰ ἰδῇ καὶ τὰ διαμερίσματα τοῦ πληρώματος, κατέβη δὲ καὶ εἰς τὸ μηχανοστάσιον, εἰς τὰ καζάνια, εἰς τὰ κάρβουνα, — τὴν κλῆσιν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν οὔτε κἀν ὑποπτεύονται οἱ εὐτυχεῖς, οἱ ὁποῖοι λικνίζονται νωχελῶς ἐπὶ τοῦ κατὰστρώματος, μεταξὺ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης, (ὅταν εἶνε γαλήνη...)

Ἀλήθεια, ποῖος ἀπὸ αὐτοὺς συλλογιζέται τοὺς δυστυχεῖς θερμοστάτας, οἱ ὁποῖοι κατακρίνονται ἀποκλειστικῶς νὰ τρέφουν τὴν κἀμινον, εἰς τὴν βαρεῖαν καὶ πνιγερὰν ἀτμόσφαιραν τοῦ κύτους;

Ἐμεινεν ἐκθαμβὸς πρὸ τῶν διαφόρων μηχανημάτων τοῦ πλοίου, καὶ μὲ τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον ἤκουε τὸν Τζούλην, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐξηγοῦσε τὴν χρῆσιν ἐνὸς ἐκάστου, χρησιμοποιοῦν καὶ αὐτὸς μετὰ χαρᾶς τὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ὡς μαθητευόμενος ἡλεκτρομηχανικός. Οὕτω δι' ὅλους, αἱ ἡμέραι ἐπὶ τοῦ πλοίου διήρχοντο βραδεῖαι καὶ εὐτυχεῖς.

Ὁ Μαρκήσιος

Μόνον ὁ κ. Δυπὸν ἐφαίνετο πάντοτε φοβερὰ ἀπησχολημένος.

Εἶχεν ἐκλέξῃ μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης, ὅπου ἐγκατέστησε τὸ γραφεῖόν του μὲ τὰ κατὰστιχα καὶ τὰ σημειωματάρια του. Ὅλην τὴν ἡμέραν κατέστρωνεν ἀριθ-

μοὺς, ἐπαίρνε σημειώσεις ἢ συνέτασσε μακρὰ ὑπομνήματα περὶ ὧσων συνέβαινον ἐπὶ τοῦ πλοίου, τὰ ὁποῖα κάθε πρωὶ παρυσίαζε μὲ μεγάλῃ ἐπισημότητα εἰς τὸν κ. Ρισανὲλ.

Εἶχε τότε τὸ σοβαρὸν καὶ ἀξιοπρεπὲς ὕψος πρωθυπουργοῦ, ὑποβάλλοντος μυστικά τοῦ κράτους εἰς τὸν ἡγεμόνα του, καὶ τὸ ὕψος αὐτὸ ἔκαμεν μεγάλῃ ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐδωδιμοπώλην.

Οὕτω κολακεύων τὰς γελοίας ματαιοδοξίας τοῦ κυρίου του, ὁ πονηρὸς Μαρκήσιος κατάρθρωσε νὰ ἐξασκῇ μεγάλῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν.

Ὁ κ. Ρισανὲλ ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸν νέον του γραμματέα, τοῦ ὁποῖου δὲν ἔπαυε νὰ ἐκθειάζῃ μεγαλοφώνως τὰ προτερήματα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΕΙΜΩΝΟΣ ΜΕΙΔΙΑΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

Τί ὠραία αὕτῃ ἡ ἡμέρα ποὺ σὰς γράφω!... Τὸ παράθυρον τοῦ γραφείου μου, τὸ πρὸς τὴν μεσημέριαν καὶ τὴν Ἀχρόπολιν, εἶνε ὀλάνοικτον καὶ ὁ χρυσὸς ἥλιος μὲ πλημμυρίζει. Τί φῶς, τί μαγεία!... Εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν καταγάλανον, δὲν φαίνεται οὔτε ἕνα συννεφάκι, οὔτε μία ἀτμίς καὶ ὁ λευκόφαιος καπνὸς ποὺ βγαίνει ἀπὸ ἐκεῖνο-ἐκεῖ τὸ φουγάρο, ἀναβαίνει ὀλόγισα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν φουστ κα-θόλου. Ὁ μακρινὸς ἑλαῖὸν ἔχει τὸ μονότονον χροῖμα τῆς ἀκινήσιος — δὲν κουνιέται φύλλο! — καὶ ἡ ὀχλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ ἀκτινοβολεῖ γαλήνια σὰν δεύτερος οὐρανός. Καὶ τί γλυκεῖα, τί γλυκὰ ἡ ἀτμόσφαιρα! Ὅλα ὠρικίζονται ὅτι εἶνε ἄνοιξις, ἂν δὲν ἐβλεπα τὸν Ἡμεροδείκτην μου, καὶ ὁλποροῦσα πολὺ πῶς δὲν ἀναπνέω, μαζὶ μὲ τὸν ἥσυχον αὐτὸν ἀέρα, καὶ τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῆς ἀνθισμένης πορτοκαλλιάς. Ἀλλὰ μόνον ἕνα μπουκετάκι μενεξέδες μωσχοβολοῦν εἰς τὸ ἀνθογυάλι τοῦ γραφείου μου. Εἶνε, ἀλήθεια, ἀκόμη χειμῶν... Καὶ ἂν δὲν ἦτο νὰ μοῦ τὸ ἐνθυμίσῃ τίποτε ἄλλο, θὰ ἐφθανε νὰ ρίψω ἕνα βλέμμα εἰς τὰ βουνά. Ἐδῶ ν' ἐκεῖ εἶνε ἀκόμη χιονισμένα. Ὁ ἀνοικτιάτικος αὐτὸς ἥλιος δὲν ἠμύρασεν ἀκόμη νὰ λυώσῃ τὰ ἀφθονα χιόνια ποὺ ἔπεσαν προχθές.

Ἄ, τί ὠραία, τί ἀνεπείστως καλοκαιρινὴ αὕτῃ ἡ ἡμέρα, ἡ σφηνωμένη ὡς παρ' ἐλπίδας μεταξὺ δύο κακοκαιριῶν!... Διότι ἡ καλωσύνη αὕτῃ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθῇ. Αὐρίον, μεθαύριον, θὰ ἔχωμεν πάλιν βροχάς, ἀνέμους, ἴσως καὶ χιόνια.

Χειμῶνας! Ἀγρία βόγγει Τὸ βούτιμα τοῦ βοριά, Τρέμουν βουνὰ καὶ λόγγοι Καὶ δέντρα καὶ κλαριά.

Μὰ ἐγὼ δὲ λογαριάζω Σταλιά τὴν παγωνιά, Τὴ φύσι ἀποθαυμάζω Μακρὰ ἀπὸ τὸ ντουλά!...

Χειμῶνας! Ἀγρία βρέχει Ἡ μαύρη ἡ συννεφία Καὶ τελειωμὸς δὲν ἔχει... Μὰ ἐγὼ τὴν ὠμορφιά

Τὴ φυσικὴ θαυμάζω Μακρὰ ἐστὶν ἐξοχή, Καὶ διόλου δὲ δειλιάζω Τὴν ἀγρία τὴ βροχή.

Χειμῶνας! Σπάει τὸ κύμα Στὴν ἔρημ ἀκρογιαλιά! Ψυχὴ γύρω, οὔτε βῆμα Γροικιέται, οὔτε λαλιά.

Μὰ ἐγὼ κοιτᾷ μονάχος Τὴ μαγικὴ ὠμορφιά. Κι' ὁ ἀμίλητος ὁ βράχος Μοῦ κάνει συντροφιά...

ΙΩΑΝ. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ!...

Χειμῶνας! Ἀγρία βόγγει Τὸ βούτιμα τοῦ βοριά, Τρέμουν βουνὰ καὶ λόγγοι Καὶ δέντρα καὶ κλαριά.

Μὰ ἐγὼ δὲ λογαριάζω Σταλιά τὴν παγωνιά, Τὴ φύσι ἀποθαυμάζω Μακρὰ ἀπὸ τὸ ντουλά!...

Χειμῶνας! Ἀγρία βρέχει Ἡ μαύρη ἡ συννεφία Καὶ τελειωμὸς δὲν ἔχει... Μὰ ἐγὼ τὴν ὠμορφιά

Τὴ φυσικὴ θαυμάζω Μακρὰ ἐστὶν ἐξοχή, Καὶ διόλου δὲ δειλιάζω Τὴν ἀγρία τὴ βροχή.

Χειμῶνας! Σπάει τὸ κύμα Στὴν ἔρημ ἀκρογιαλιά! Ψυχὴ γύρω, οὔτε βῆμα Γροικιέται, οὔτε λαλιά.

Μὰ ἐγὼ κοιτᾷ μονάχος Τὴ μαγικὴ ὠμορφιά. Κι' ὁ ἀμίλητος ὁ βράχος Μοῦ κάνει συντροφιά...

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΙΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 48)

3. Ὁ προστάτης τοῦ Ἑρβελίν.

«Περνοῦσε τῆς ὥρας τῆς σχολῆς τοῦ κατὰσκευάτων περρῶν...»
(Σελ. 56, στ. α')

μ' ἐπιτηδεύοντα καταπληκτικῇ.
«Ἄλλως τε ἡ συμφορὰ Πλόκ, μετὰ τὴν ἐπιχείρησιν ἐκείνην, εἶχε μετατρέψει τὰς ἐνέργειάς της στὰς ἐπαρχίας. Πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ, οἱ ληστές εὐρίσκοντο παντοῦ, ἀφαιροῦντες ἀπὸ μουσεῖα, ἀπὸ ναύς, ἀντικείμενα τέχνης καὶ ἀξίας εὐκόλῃ νὰ νομιματοποιήθουν. Κάθε ἐβδομάδα αἱ ἐφημερίδες ἀφηγοῦντο ἐν ἐκτάσει καὶ νέα τους ἀνδραγαθήματα.

Ὁ Ἑρβελίν δὲν εἶχε διορισθῇ ἀκόμῃ ἀστυφύλαξ καὶ ἡ ἀνυπομονή του ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα ἐμεγάλωνε. «Ἐβλεπεν, ὅτι ὡς ταχυδρόμος δὲν μπορούσε νὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε ἀποτελεσματικὸν κατὰ τοῦ Πλόκ καὶ τῶν συντρόφων του. Ἄν ὁ Ἑρβελίν εἶχε περιπλέξει μιὰ φορά τὸν Πλόκ, ὁ Πλόκ ὅμως εἶχε ἱκανοποιηθῇ μὲ τὸ παρπάνω καὶ εἶχε δεσμεύσει κάθε ἀντίδρασι τοῦ Ἑρβελίν. Ἐπειτα ὁ Ἑρβελίν ἐγνώριζε τὸ συμφέρον του. Δὲν ἤθελε νὰ ξαναρχίσῃ τὴν πάλην παρὰ μὲ ὅπλα ἴσα, καὶ ἡ ἰσότης αὐτῇ ὁ ἀπεκαθίστατο, μόνον ὅταν θὰ διωρίζετο ἀστυφύλαξ. Ἀπὸ τῆς μιᾶς μεριᾶς τότε θὰ ἦταν ὁ λιποδύτης. ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ νόμιμος ὑπερασπιστὴς τῆς κοινωνίας.

Ὁ Ἑρβελίν, νέος, φίλεργος, περνοῦσε τῆς ὥρας τῆς σχολῆς τοῦ ἐξουδένου του, τοῦ κομμωτοῦ, ὅπου κατοικοῦσε, κατασκευάζων περρῶν καὶ εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη ἐπιτηδεύοντα. Ἡ ἀσχολία αὐτῇ τὸν διεσκόδαζε, ἀλλὰ δὲν τὸν παρηγοροῦ-

σε, ποῦ δὲν ἦταν ἀστυνομικός. Πολλὰς φορές εἶχε ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν βουλευτὴν τῆς ἰδιοτέρας τοῦ πατρίδος κ. Λεγίστ. Αὐτὸς τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ πᾶν νὰ ἰδῇ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, ποῦ ἦταν καὶ φίλος του, ἀλλ' ἀπὸ ἀδιαφορίαν ἡ ἀμέλειαν δὲν ἐπὶ γαίαν. Εἶχε περιορισθῇ νὰ γράψῃ ἀπλῶς μερικὰς συστατικὰς ἐπιστολάς χωρὶς ἀποτελεσμα.

Ἐγὰρ πρῶτ', ὁ Ἑρβελίν ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ παρουσιασθῇ ὁ ἴδιος ἐπὶ τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας κ. Λαρόξ καὶ ἐκαμε μιάν αἰτησιν ἀκροάσεως. Ἡ ἀκροάσις τοῦ παρεωρήθη.

«Ἐστὶ ὁ διευθυντὴς θὰ μὲ γνωρίσῃ», σκέφθηκε.

Ὁ κ. Λαρόξ ἐδέχθη τὸν Ἑρβελίν μὲ εὐμένειαν, ἀλλὰ μόνον κοπιημένα τοῦ ἐκαμε καὶ τὸν συνεδούλευσε νὰ μείνῃ γραμματοκομιστής. Ἡ ἀποτυχία του μὲ τὸν Πλόκ δὲν συνηγοροῦσε ὑπὲρ αὐτοῦ.

«Ἀλλὰ, κύριε διευθυντά, ἀπετόλμησεν ὁ Ἑρβελίν, ἐγράψατε ἐν τούτοις ἐπὶ τὸν βουλευτὴ μου, ὅτι θὰ λάβετε ὑπὸψιν σας τὴν συστάσιν μου.

— Ναι, πραγματικῶς, ὁ γραφεὺς μου φίλος κ. Λεγίστ μοῦ ἐγράψε γιὰ σένα.

— Καὶ θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ ἴδιος νὰ σᾶς ἐμιλήσῃ, γιὰ τὴν ὑπόθεσίν μου· μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε.

— Θὰ μοῦ κάμῃ μεγάλη εὐχαριστήσι, γιὰτὶ ἔχω πολὺν καιρὸ νὰ τὸν ἰδῶ, εἶπεν ὁ διευθυντὴς σημαίνων, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἑρβελίν, ὅτι ἦταν ὥρα ν' ἀποχωρήσῃ.

— Τότε, κύριε διευθυντά, κατ' εὐθεΐαν πηγαίνω ἐπὶ σπῆτι τοῦ, καὶ ὠρισμένως θὰ ἐπιτύχω νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ἰδῇ σήμερα τὸ ἀπόγευμα.

«Ὅταν ὁ Ἑρβελίν εὐρέθη ἐπὶ τὸν δρόμον, ἔβλεπε τὸ αὐτὶ τοῦ. Ἡ χειρονομία αὐτῇ τοῦ ἦταν συνήθης ἐπὶ δυσχερεῖς τοῦ περιστάσεως.

«Ἐξάπαντος, εἶπε κατ' ἐαυτόν, θὰ ἔλθῃ σήμερα τὸ ἀπόγευμα ὁ κ. Λεγίστ· ἄλλως ὁ Ἑρβελίν δὲν εἶνε ἀξιὸς γιὰ ἀστυνομικός.»

Μετὰ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ ταχυδρόμος εὐρίσκει τὴν ὁδὸν Βουργουνδίας, ὅπου κατοικοῦσε ὁ βουλευτὴς του. Ὁ βουλευτὴς ἐτοιμάζετο νὰ γευματίσῃ, πρὶν πᾶν ἐπὶ τὴν Βουλὴν, καὶ ἐδέχθη τὸν Ἑρβελίν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ του, ὅταν παιδί τοῦ τῆς ἐκείνου.

Ὁ κ. Λεγίστ ἦταν καμμιὰ ἐξηνταρὶά χρονῶν ἀνθρώπος μὲ γένεια, μαλ-

κὰ καὶ φρύδια ἄφροντα καὶ λευκώτατα. Τὰ μικρά του μάτια μισόκλειναν πίσω ἀπὸ ματογυῖα κίτρινα, τοποθετημένα στερεὰ σὲ μιὰ μύτη ὀλίγη χονδρὴ καὶ φλογισμένη.

«Ἐ! λοιπόν, παιδί μου, τί συμβαίνει, τί ἔγινε; ἔλαβε τὸν διρισμόν σου;

— Ἀλλοίμονο! κύριε βουλευτά, πρὸ ὀλίγου ἤμουν ἐπὶ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας· δὲν γίνεται μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ δὲν εἶμαι ἐπαρκῶς συστημένος.

— Πῶς αὐτό; Τί τοῦ χρειάζεται λοιπόν τοῦ Λαρόξ; Τοῦ ἐγραψα δύο φορές γιὰ σένα.

— Νὰ γράψετε δὲν ἀρκεῖ. Ὁ κ. Λαρόξ θὰ ἤθελε νὰ σᾶς ἰδῇ. Θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχὴς μάλλιστα—μοῦ εἶπε—γιατὶ εἶνε καιρὸς ποῦ δὲν σᾶς εἶδε.

— Ὡ! ναι, ἀλήθεια, εἶνε πολλὰ χρόνια. Ἐν τούτοις εἶνε καλὸς φίλος καὶ γιὰ νὰ μ' ἐνθυμίσῃ, θὰ σὲ διορίσῃ. Θὰ πᾶν νὰ τὸν ἰδῶ.

— Πότε, κύριε Λεγίστ; Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ πηγαίνατε σήμερα.

— Ἀς εἶνε, σήμερα, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Στῆς πέντε τὸ ἀπόγευμα περίμενε με ἐπὶ τὴν Ἀστυνομίαν καὶ θὰ τελειώσουμε τὴν ὑπόθεσιν.

— Πρὸ πάντων τονίστε, ὅτι εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὰ βγάλω πέρα καὶ ὅτι ξέρω πολλὰς πονηρίας, γιὰτὶ τὸ εἶδα καλά, ὁ κ. Λαρόξ μὲ νομίζει βλάνα.

(Ἐπεται συνέχεια)
(R. Lightone) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

Ο ΧΟΡΟΣ ΕΜΑΤΑΙΩΘΗ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

(Ἡ Ἑλένη εἶνε μὲ τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ. Καθισμένη ἐμπρὸς εἰς τὴν τουαλέτταν της, βλέπει εἰς ἓνα καθερέπτην ποῦ κρατεῖ.) Ἀρὰ γε εἶμαι καλὴ; λιγὰν κόκκινη... εἶνε ἀπὸ τὴν ζέστη. Ἀς βάλωμε λοιπὸν ὀλίγη πούδρα. (Σηκώνεται, ἀνοίγει ἓνα κουτί, καὶ βάζει ὀλίγη πούδραν εἰς τὸ πρόσωπόν της, κατόπιν καθρεπτίζεται.) Τώρα εἶμαι πολὺ ἄσπρη. (Σκουπίζει τὴν πούδραν μὲ τὸ μανδύλιν της.) Πόσον θὰ ὀύμωνε ὁ μπαμπᾶς ἂν μ' ἐβλεπε ἔτσι! μοῦ ἔχει πῆ ὅτι ἀλευρώνομαι σὰν πιερρότος, καὶ ὅτι ἂν ἤμουν ἔτσι κ' ἀπόψε, δὲν θὰ μὲ συνώδεε ἐς τὸν χορὸ. Ἀλλὰ νά, τώρα ἔγινε πάλιν κόκκινη σὰν τομάτα. Οὐφ! θὰ σκάσω! (Ἀφίνει τὸν καθρέπτην ἐπὶ τῆς τραπέζης.) Δὲν πειράζει, θὰ μὲ διορθώσῃ ὁ ψυχρὸς ἀέρας. Δὲν ἔχω πιά καιρὸ, παρ' ὅσο γιὰ νὰ βάλω τὰ γάντια μου. (Κάθεται μικρὰ σιωπῇ.) Φαντάζομαι τί θὰ ποῦν αἱ φίλαι μου γιὰ τὴν τουαλέτταν μου. (Σηκώνεται καὶ ὁμιλεῖ, ἐνῶ περιπατεῖ.) Ἡ Ἀλίκη θὰ μοῦ πῇ ἴσως, «Ὡ Ἑλένη, πόσον εἶσαι ὠραία ἀπόψε!» ἐνῶ συγχρόνως, θὰ λέγει κρυφὰ εἰς τὴν Λουκιάν, «τί κακοτυμένη!»

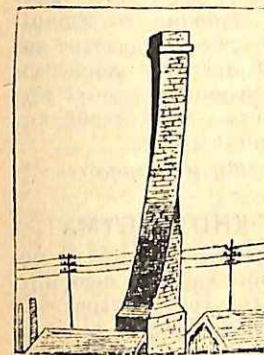
Ἡ Ἀνδρομάχη δὲν θὰ μοῦ κάμῃ καμμιὰν ἐμιλίαν, θὰ μὲ ἐξετάξῃ ὅπως προσεκτικῶς, ὅπως ἀξιωματικῶς κυττάξῃ ἓνα στρατιώτην. Καὶ θὰ ἀπομακρυνθῇ μὲ ἓνα ὕψος ἐμπαικτικόν. Ἡ Εἰρήνη, κατὰ τὰ συνειθισμένα, θὰ μὲ γεμίσῃ κολακείας καὶ θὰ μοῦ πῇ μὲ οἶκτον: «Τί καὶ ὅμως ποῦ ἐδιάλεξες αὐτὸ τὸ χρώμα, δὲν σοῦ πηγαίνει καθόλου. Σοῦ τὸ λέγω αὐτὸ γιὰ τὸ καλὸ σου, ἂν καὶ πάλιν εἶσαι χαριτωμένη κτλ. κτλ.» Εὐχρηστημένη ἀπὸ τὴν κακία της, θὰ μοῦ γυρίσῃ τὴν ράχιν, καὶ ἐγὼ θὰ ἀπαντήσω εἰς ὅσους θάπορουν διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς μαμᾶς: (ἀκκιζομένη:) «Γιαίνει, κυρία, σᾶς ὑπερευχαριστῶ. Ἡ μικρὰ μου ἀδελφὴ εἶνε ὀλίγον ἀσθενὴς καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην ἀπόψε!» (Μικρὰ σιωπῇ.) Ἀλλὰ τί ὥρα εἶναι; (Κυττάζει τὸ ὁρολόγιον.) Μπᾶ! μεσάνυχτα παρὰ δέκα! Δὲν ἐπίστευα νὰ εἶνε τόσο ἄργα. Ὁ μπαμπᾶς

μοῦ εἶπε: «Εἶμαι κουρασμένος, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ σοῦ στερήσω τὸν χορὸν, θὰ πᾶμε καὶ θὰ μείνωμε ὀλίγον.» Ἴσως μὲ περιμένει καπνίζων. (Κτυπᾷ μιάν θύραν.) Μπαμπᾶ! (Σιωπῇ, κτυπᾷ ἐκ δευτέρου.) Μπαμπᾶ! (Σιωπῇ.) Ἴσως ἐργάζεται εἰς τὸ γραφεῖόν του, καὶ δὲν μὲ σκέπτεται πλέον. Ἀς ρίξωμε μιὰ ματιά. (Ἀνοίγει τὴν θύραν, καὶ βλέπει.) Ὡ, κοιμᾶται κοντὰ ἐς τὴν θερμάστρα! Κουρασμένος ὅπως ἦταν, δὲν ἐπρόσθεσε νάλλῃς φορέματα. Καίμενε πατέρα!.. Ἀραγε νὰ τὸν ξυπνήσῃ; Θὰ ἦταν σκληρὸ. Ἀς ρωτήσω τὴν μητέρα ποῦ ἐργάζεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Αἰλῆς. (Ἀνοίγει ἄλλην θύραν.) Τί βλέπω! Καὶ ἡ μαμὰ κοιμᾶται μὲ τὸ κέντημα ἐς τὰ χεῖρα. (Ἀκούει.) Ποῖς μὲ ρωνάζει; εἶσαι σύ, Αἰλή; Δὲν κοιμᾶται ἡ καίμενη ἡ μικροῦλα... Ἐχει πυρετό, εἶνε καθισμένη ἐς τὸ κρεβάτιον της... Θέλεις τὸ γι-

αὶνὸ σου; πῶς δὲν τὸ πῆρες; (Κατ' ἰδίαν.) Φαίνεται, ὅτι ἡ καλὴ μου μητέρα ἀγρύπνησε δύο νύκτες, καὶ δὲν ἀντέχει πιά εἰς τὴν ἀϋπνίαν. Τί ἀνόητη ἐγώ! ἐντύθηκα γιὰ χορὸ. Ὡ, δὲν θὰ πάγω! ἡ θέσις μου εἶνε ἐδῶ, παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς Αἰλῆς. Πρέπει νὰ ξεκουράσω τὴν καίμενην τὴν μητέρα. (Ἐτοιμάζεται νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.) Περίμενε με, Αἰλή μου. Θὰ ἀλλάξω τὸ φόρεμά μου, γιὰ νὰ σοῦ ζεστάνω τὸ γάλα σου, καὶ νὰ σοῦ δώσω τὸ γαλακτικόν σου. Ἀφίσε τὴν μαμὰ νὰ κοιμηθῇ. Ἐγὼ θὰ σὲ περιποιηθῶ. (Κλείνει τὴν θύραν.) Ὁ χορὸς μου ἐματαιώθη! Χαῖρε, διασκεδάσεις! Ἀραγε μὲ λυπεῖ αὐτό; Διόλου μάλλιστα! Τίποτε δὲν προξενεῖ τόσῃ εὐχαρίστησιν, ὅσον τὸ νὰ κάμῃ κανεὶς τὸ καθήκον του! (Φωνάζει πρὸς τὴν θύραν καὶ τρέχει.) Τώρα, Αἰλή μου, ἐξόασα! (Maxime de Méria.) Μετάφρασις ΑΙΚ.Γ.Π.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

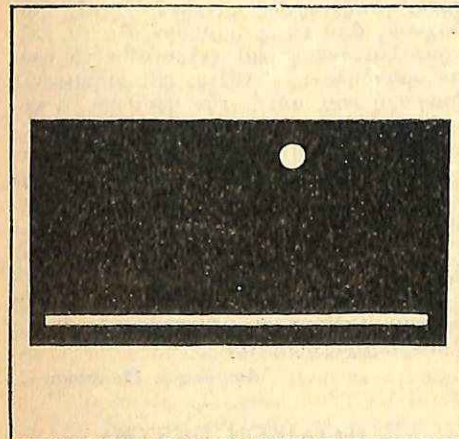
Σπειροειδὴς καπνοδόχος.

τοῦ ἐργοστασίου κ. Οὐάιτ.

Ὅπτικὸν παίγνιον.

Προσηλώσατε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ λευκοῦ σημείου, τὸ ὅποῖον ὑπάρχει ἐντὸς

τοῦ μαύρου αὐτοῦ τετραπλεύρου: (Θὰ ἰδῇτε τότε, ὅτι ἡ κάτωθεν λευκὴ γραμμὴ ἐξαφανίζεται καὶ ἐμφανίζεται ἐναλλάξ καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς γίνεται ὁρατός.

Ἐνας μεγάλος Διαγωνισμός.

Εἰμπορεῖτε νὰ λάβετε μέρος, διότι εἶνε διεθνὴς. Ἀρκεῖ νὰ ξεῦρετε ὀλίγα γαλλικὰ ἢ ἰταλικὰ καὶ νὰ ἔχετε... κινηματογραφικὴν ἰδιοσυάν. Διότι πρόκειται περὶ ταινίας κινηματογράφου. Ἡ μεγάλη κινηματογραφικὴ Ἑταιρία τῆς Ρώμης «Cinés», ζητεῖ ἔργα—κοινωνικὰ δράματα, —πρὸς κινηματογράφισιν. Ἡ προθεσμία τῆς υποβολῆς τῶν σχεδίων λήγει τὴν 31 Μαρτίου. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ καλλιτέρου θὰ λάβῃ, ὡς βραβεῖον δρ. 25,000, ὁ ἀπονεμηθεὺν δὲ ἄλλα τέσσαρα ἀπὸ 5,000, 2,500, 1000 καὶ 500 δραχμὰς. Τί λέτε; Δὲν ἀξίζει νὰ δοκιμάσῃ κανεὶς τὴν κινηματογραφικὴν τοῦ ἰδιοσυάν;

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α) Παίγνιον

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γενναίου Στρατηλάτου

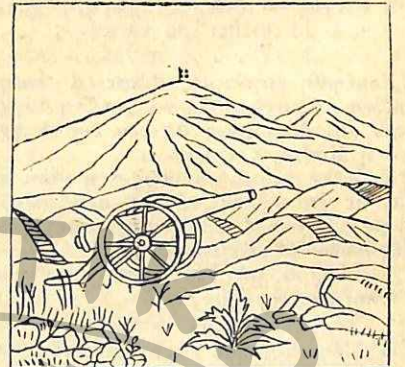
		ΤΙ		
	ΡΑ	ΚΟΡ	ΦΑ	
ΤΙ	ΟΣ	ΕΙΣ	Α	ΖΕΥ
	ΗΛ	ΡΕ	ΝΟΣ	
		ΠΙ		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τῶν σάρων μεγάλων ζωγράφων.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

δ') Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνου

Ἰδοὺ τὸ τηλεδόν. Ποῦ εἶνε ὁ πυροβολητής;

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήγου

il - cssser - noyau - avoir - a-mande.

Ἀντὶ τοῦ ἀστερίσκου, νὰ τεθῶν αἱ λέξεις αἱ συμπληρῶσαι αὐτὴν τὴν φράσιν.

Ἀγλῶσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρείπιδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μιάν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα τῶν τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀγαθῶς δὲ τοῦ ποσού, τὸ ὅποῖον θάποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς ὑπὸς ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 5ου φύλλου

α.) ΕΥΡΥΠΛΗΣ (Ἐτος, Ὑπόδημα, Ρίς, Ἰχθὺς, Πυραμὶς, Ἰχθύς, Δρέπανον, Ἡφαίστειον, Σφαῖρα.) — δ.) Πίστευε καὶ σωθήσῃ. — γ.) A tout seigneur tout honneur.

Ιδόν τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κ.Φ.Β.

«Η ΜΑΥΡΗ ΧΕΙΡ»

«Ο Τοτός είνε ένας από τους πολυ-
πληθείς αναγνώστες της *Μαύρης Χειρός*.
Και γνωρίζει σὺν τῶν ἄλλων, ὅτι τὸ
φοβερόν σῆμα εἰς τὸ ἐκλεγόμενον θῦμα
εἶνε ἓνα μαῦρο φοβερό χερί!

Προχθὲς εἶχε τὴν ἑορτὴν τῆς ἡ μαμμά
του καὶ ἦτο ἀπασχολημένη μετὰ τὰς ἐπι-
σκέψεις στὴν σάλα. Ἀλλ' ὁ Τοτός εἶχε
εἶδον τὸ κλειδί τῆς ντουλάπας ὅπου ἦσαν
τὰ γλυκά καὶ ἔκαμε γενικὴν ἐφοδὸν
καὶ θαλασσινὰ! Ἀφοῦ ἐχόρτασε, ἔκλεισε
τὸ ντουλάτι προσεκτικὰ καὶ ἔβαλε τὸ
κλειδί ἐκεῖ ποῦ τὸ εἶχε εἶδον. Ἀλλὰ
βγαίνοντας ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου
εἶδε... τί εἶδε; Φοβερόν! Ἦν μαύρη χε-
ρα. «Ω, ἐπὶ τοῦ τοίχου ἦτο τὸ φοβερόν
σῆμα τῆς φοβερῆς συμμορίας, ἣτις ἀνήγ-
γειλλεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀδυσώπητον ἀπο-
φασίν τῆς.

Θὰ τὸν ἐσκότωναν, διότι ἔκλεψε βέ-
βαια τὰ γλυκά! Μὰ θὰ ἦτο φοβερόν!

—Τί πρέπει γὰρ νὰ κάνω;

Δὲν θέλω νὰ πεθάνω!
Ἐσκέφθη ἐμμέτρως. Ἐπειτα ἀπεφά-
σισε νὰ πάη στὴν σάλα νὰ ζητήσῃ συγχώ-
ρησιν καὶ ἔτσι ἴσως θὰ τὸν εὐσπλαγχνί-
ζοτο ἡ Μαύρη Χεὶρ!

Ἐτρεξεν ἀποφασιστικῶς στὴν σάλα ποῦ
ἦσαν οἱ ἐπισκέπται, ἔπεσε στὰ γόνατα
καὶ μετὰ δάκρυα εἶπε κατασυγχισμένος καὶ
μπερδεύων τὰ λόγια του:

Μαμμά, μὴ τὴν ἀφίσχῃς...

«Οἱ ἐστράφησαν.

Τὸ γυῖο σου θὰ σκοτώσῃς...

Ἐδὼ ἑσταμάτησαν λαχανιασμένοι.

Μαμμά μου, μὴ γυρίσῃς

Χαστούκι νὰ μοῦ δώσῃς!

Τὰ ἔφαγα, τ' ἐμολογῶ,

Ἀλλὰ συγχώρησέ με.

«Αὐτὸν δὲν τὸ ἔκαμα αὐτό,

Μαμμάκα, πιστέψέ με,

Ἀπὸ κακία. Ποῦ νὰ με φᾶν οἱ λύκοι!

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ εἴπῃ περισσότερα.

Ἐλιποθύμησε!

Ὅταν ἀνοίξῃ τὰ μάτια, ἔμαθε ὅτι ὁ
καρβουνιάρης ποῦ τὸ πρῶτ' ἔφερε τὰ κάρ-
βουνα, ἀκούμπησε τὸ μαυρισμένο χερί του
στὸν τοίχο καὶ ἀπετυπώθη.

Καὶ ὁ Τοτός, συνεχίζων τὴν ἑμμετρον
ὁμολογίαν του, ἀνεφώνησε κρύπτων τὸ
πρόσωπόν του:

—Πῶ! πῶ! τι ρεζίλικ!

Φᾶων.

ΤΟ ΡΟΛΟΓΑΚΙ ΜΟΥ

Ἦταν παραμονὴ ἀρχιχρονιάς. Τὸ με-
σημέρι σκόλασα καταχαρούμενη ἀπ' τὸ
σχολεῖο. «Νὰ μελετήσῃς, μοῦ λέγει ἡ
Μαμμά, γὰρ νὰ μὴν τάχῃς αὐριο». Μὰ ἐγὼ
ποῦ νοῦ γὰρ μαθήματα! Ἦμουν τόσο
ἀνυπόμονη γὰρ τὸ μαυροῦργο μου δῶρο.
Βέβαια καμμία ὁμορφὴ κοκκία... Ὅσο
βράδυαζε, τόσο ἡ ὥρα μου φαινότανε
χρόνια. Ἐπὶ τέλους ἡ ὀκτώ σημαίνουν.

Νὰ κι' ἔρχεται ὁ πατέρας. Μά, ἀπελπι-
σά μου, τὰ χεῖρα του ἦτανε ἀδεια!
Μπᾶς κι' ἦτανε μεγάλο τὸ πακέτο καὶ
τῶφρον κανένα παιδί; Δὲν βαρύνετε,
τίποτα, κανένα πακέτο δὲν βλέπω 'στὴν
αὐλή. Μπαίνω πάλι μέσα 'στὸ σαλόνι
καὶ βλέπω τὸν πατέρα νὰ μοῦ δίνει ἓνα
μικρὸ κουτάκι βελουδένιο.

—Νά, μοῦ λέγει, τὸ φετινὸ σου δῶρο,
εἶνε πολὺ πὺ ὠφέλιμο ἀπὸ τῆς κοινῆς
καὶ τᾶλλα παιγνίδια.

Τάνοιγ' καὶ τί νὰ δῶ; ἓνα μικρὸ ῥο-
λόγι καὶ τῆς τοῦ ἡμετέρου. Τὸ βάξω
στ' αὐτὴν μου. Τί εὐμορφὰ ποῦ ἀκούσται
τὸ τικ τὰκ! Ἦταν περασμένο καὶ σὲ μὴ
ἀλυσίδου γὰρ νὰ τὸ κρεμῶ ἀπ' τὸ λα-
μό μου. Κανένα ἀπὸ τᾶλλα μου δῶρα
δὲν μοῦκανε ἐντύπωσι. Στὸ σχολεῖο πάν-
τα μὲ μαζὶ μου. Εἶνε ἀκόμα ὁ πιστός μου
σύνηγο. Τώρα ποῦ μεγάλωσα, σὺν τὸ
βλέπω, θυμᾶμαι τὴν παιδική μου ἡλικία,
τῆς λύπης μου καὶ τῆς χαρῆς. Τέτοιο σύ-
νηγο πὺς νὰ μὴν τὸν ἀγαπῶ;

Δύναμις τῆς Θελήσεως

ΤΟ ΧΑΜΙΝΙ

Στῆς Ἀθήνας τοὺς δρόμους γυρίζω
Καὶ ὑπὸ τὴν ἑστὴν βιτρίνας χαζεύω
Τὰ παπούτσια γυαλίζω
Καὶ πεντάρες μαζεύω.

Διαλαλῶ καὶ πούλῶ 'φημερίδες
Καὶ τοῦ Στόλου λαχταῖα φωνάζω
Καὶ τοῦ κέρδους ἐλπίδες
Στὸν κοσμάκη μοιράζω.

Τὴ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο σκορπίζω
Καὶ τὰ βάρη τῶν ἄλλων σηκώνω.
Κουδάλω καὶ ψωνίζω
Καὶ δουλειὰς τελειώνω.

Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη

ΤΟ ΚΑΚΟΠΟΥΛΙ

Εἶνε νύκτα τοῦ Ἀπριλίου, ἀλλ' ἔξω σι-
γοβρέει ἀκατάπαντα, λὲς καὶ ὁ οὐρανὸς
κλαίει τ' ἀνδρεῖο παλληκάρι ποῦ πεσμένο
βαρεῖα στὸ κρεβάτι, εἰκοσιδύο μερόνυχτα
παλεύει ἀκούραστα μετὰ τὸ χάρο, καὶ κείνη
τὴν νυχτὰ ἔμελλε νὰ πέσῃ στὰ νύχια του.

Τὴν πένθιμη μουσικὴ τῆς βροχῆς συμ-
πληρώνει τὸ κακοπούλι, ποῦ ἀπὸ τὴν
πρωτύτερη νύκτα στέκει ἐπάνω στὰ κερα-
μίδια καὶ προσηνύει τὸ κακό. Τὸ
λάλημά του πληγώνει βαθύτερα τὰς καρ-
δίας μας παρὰ αἱ λυπημένα ὄψεις τῶν
λατρῶν ποῦ ξεύρουν καλά, ὅτι στιγμιαί-
ζωῆς μένουν, παρὰ τὴν φοβερὰ δύσπνοια
καὶ τὰ μισοσβυμένα μάτια τοῦ ἀσθενοῦς...

Στὰς τρεῖς τὸ πρῶτ' ἐπέρχεται τρομε-
ρὰ κρίσις, ὅλοι νομίζουν ὅτι τὸ πᾶν
ἐτελείωσε, ἀλλ' ὅχι. Δὲν ἦτο δυνατόν τὸ
παλληκάρι ἐκεῖνο ποῦ ἀψήφουσε 'σφαί-
ρας, βροχή, χιόνι, φωτιά καὶ τὰ ἄλλα
στοιχεῖα κατὰ τὸν πόλεμον, καὶ πάντα
ὠρμῶσιν ἐμπρός, νὰ πάη τώρα ἀδύνατον
θῦμα τοῦ τρομεροῦ ὑποστρόφου πυρετοῦ.

Καὶ τῷ ὄντι, παρὰ τὰς προβλέψεις τῶν
λατρῶν, παρὰ τὸν φερόν προήνυμα τοῦ
πολυτοῦ, ἡ ζωὴ θριαμβοῦσε κατὰ τοῦ θα-
νάτου καὶ ἡ πίστις κατὰ τῆς προλήψεως.
Τώρα πλέον δὲν θὰ μᾶς προσεγγίσει φρίκη
τὸ νυκτερινὸν ἀκούσμα τοῦ Γκιῶν.

Ἑλληνικὴ Αἴγλη

ΙΑΤΡΙΚΗ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ποῦ ἦμουν
ἀρρωστὴ, ἦλθε ὁ γιατρός διὰ νὰ με ἐξε-
τάσῃ. Ἐνῶ ὁμοῦ ἔγραφε μίαν συνταγὴν,
ὁ ἀδελφός μου κατὰ τὸν ῥῶτισα, καὶ ἡ
μαμὰ τοῦ εἶπε, ὅτι, ὅταν ὁ γιατρός γρά-
φει συνταγὴν, ποτὲ νὰ μὴν τοῦ μίλῃ,
γιατὶ μπορεῖ νὰ κἀν λάθος. Τότε ὁ
γιατρός μᾶς εἶπε ἓνα συμβάν. Ἐνας
γιατρός στὴ Λευκάδα ἔκτιζε τὸ σπῆτι
του, καὶ τοῦ ἐχρειάζοντο διακόσια κε-
ραμίδια. Τὴν ἄλλην μέρα, ἐνῶ ἦταν
ἐτοιμὸς νὰ πάη ν' ἀγοράσῃ τὰ κεραμί-
δια, τὸν ἐκάλεσαν 'ς ἓνα ἀρρωστον καὶ
ἀφοῦ ἔγραψε τὴν συνταγὴν, προσέθεσε
καὶ τὰ διακόσια κεραμίδια, γιατί εἶχε
τὸν νοῦ του 'ς αὐτά. Φαντάζεσθε τὴν
ἐκπληξίν τοῦ φαρμακοποιοῦ!..

Μὴ με Δημόνει

ΤΟ ΕΝ ΤΩ ΚΗΠΩ ΓΕΥΜΑ

Κυρίως τις εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ὁρ-
γίζεται συχνὰ χωρὶς καμμίαν ἀφορμὴν.
Ἰδίως δὲ ὁ ὑπὸ τῆς του ὑπέφερον ἀπὸ
τοὺς θυμούς του. Μίαν ἡμέραν, ὁ κύριος
τοῦ ἐπέστρεψε περισσότερον νευρικός
τοῦ συνηθισμένου καὶ ἐκάθισεν νὰ φάγῃ. Ἦ
σοῦπα, ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἦτο πολὺ
ζεστό, ἡ καὶ πολὺ κρύα, ἡ μᾶλλον οὕτε
τὸ ἓνα οὕτε τὸ ἄλλο ἀλλ' ὁ κύριος, ὅστις
μετὰ τὸν παρμακρὸν ὠργίζετο, δὲν ἐξήγησε
τίποτε περισσότερο. Τὸ παρὰ τὸν ἦτο
ἀνοικτόν 'ἀρπάξῃ λοιπὸν τὴν σουπέραν
καὶ τὴν ὀρίνη στὴν αὐλή. Ὁ ὑπὸ τῆς
τότε, γαλήνιος ὡς πάντοτε, ἔρριξε δια-
δοχικῶς ἀπὸ τὸ παρὰ τὸν ὄλα τὰ ἐπι-
πεζομάνηλον. «Ἀθλε, τί σημαίνει ἡ
διαγωγή σου αὐτή, τὸν ἠρώτησε ὁ κύ-
ριος τοῦ ἐγειρόμενος μετὰ ὅπως ἄγριον.

Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ὑπὸ τῆς μετὰ τὴν με-
γαλειότητα ψυχραμίαν, συγχωρήσατέ με
ἐάν δὲν ἐμάντευσα τὴν σκέψιν αὐτῆς.
Ὁ φίλος μας ἐνόησε τὸ μάθημα, ἐγέ-
λασε διὰ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματος
τοῦ ὑπὸ τῆς τοῦ, καὶ ἔπαυσε ἀπὸ τὴν
ἡμέραν ἐκείνην νὰ ἀφίνεται εἰς τὰς γε-
λοίας παραφορὰς του.

Ἀφρόεσσα Θάλασσα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μεγάλη ἀδελφὴ:—Γιατί, Πίπη, βγάζεις
τὰ φύλλα τοῦ Ἡμεροδείκτου;
Ὁ μικρὸς Πίπης:—Γιὰ νὰ φέρω γρήγορα
τὴν Ἀποκρῆ!

(Γεγονός) Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰλίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 15ην Ἰανουαρίου 1914.

ΒΕΒΑΙΑ, Αἰσθημα τῆς Πατρίδος, πρέπει
νὰ ἔχῃς ὑπομονὴν ὡς ποῦ νὰ ἔργεται ἡ σειρά
σου. Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γραμματάκι σου, καὶ
με συνεκίνησεν ἐκεῖ ποῦ λέγεις, ὅτι οὐκ εἶναι
συγγὰ τὴν Γιαγιά μας καὶ ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ
αἰτία ποῦ ἀπεφάσισεν νὰ κρατῇς καὶ σὺ τακτι-
κὴν ἀλληλογραφίαν μαζί μου.

Νὰ καὶ ἡ Λήθη, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον τῆς
ἐδιδάξα, ποῦ τώρα μὲν ἀπεφάσισεν νὰ μοῦ
γράψῃ, μολοντὶ εἶνε συνδρομητριά μου πρὸ
ἐνός ἔτους. Καὶ ξεύρετε γιατί; Τὴν ἔπαινε
τεμπιλία καὶ πάντοτε ἀνέβαλλε τὸ γράμμα
τῆς γι' αὐρίο. Ἀλλὰ μοῦ ὑπόσχεται, ὅτι
αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξανακἀν καὶ ὅτι θὰ μοῦ
γράψῃ εἰς τὸ ἐξῆς τακτικὰ. Νὰ τὴν ἴδω!

Ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον, Πεδάμενα
Ἄντρια: νὰ μοῦ στείλῃς ὀλίγα γράμματα καὶ
νὰ σοῦ ἀνοίξω λογαριασμόν. Εἶνε φασαρία
νὰ γράφῃς καθε φορὰν καὶ νὰ ἐσφαλῇς γραμ-
ματόσημα, ἀφοῦ εἰμπαρῶς νὰ μοῦ ἐμβάσῃς
δι' ἐπιταγῆς τρεῖς, πέντε, δέκα δραχμὰς, καὶ
ὅταν ξαναγυρῶν αὐτά, τότε νὰ μοῦ ξανα-
στείλῃς. Καὶ ἄλλοτε τὸ ἐσώθηκα εἰς τοὺς
φίλους μου ποῦ ἀνταλλάσσουν Μ. Μυστικά ἢ
λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Εἶνε
μεγάλη εὐκολία.

Νὰ καὶ ἄλλη ποῦ ἔχει τὴν κακὴν συνήθειαν
νὰ γράφῃ: ἡ φίλη μου Ναυτοπούλα. Εὐτυ-
χῶς ποῦ τὸ ἀναγνωρίζεις, καὶ γι' αὐτὸ ἐλπίζω,
ὅτι γρήγορα θὰ διορθωθῇ. Ἐπίσης ἀναγνω-
ρίζεις καὶ μίαν ἄλλην τῆς ἀνοήτῃς: Ἐπει-
δή, λέγει, ὁμοιογενεῖς, ἂν μοῦ στείλῃς κατὰ
τὴν Σ.Σ.Σ. καὶ τῆς τὸ ἀπορρίψω, δὲν μοῦ
στελλεῖ τίποτε! Μὰ βεβαίως, φίλη μου, πρέ-
πει νὰ κάμῃς τὴν ἀρχὴν, καὶ νὰ μὴ σὲ μέλῃ.
Ὅλοι αὐτοὶ ποῦ βλέπεις νὰ γράφουν σήμερον
ἔτσι ὥρα εἰς τὴν Σελίδα μας, εἰς τὴν ἀρχὴν
ἀπερρίπτοντο. Δὲν ἀπεγοιεύθησαν ὅμως, ἐπέ-
μειναν καὶ ἐπέτυχαν.

Ὅρα τὰ κάπαντα τοῦ 1914, Ἐβαλοῦτε
Βράζε. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ μοῦ τὰ ἐστει-
λῇς διὰ τὴν Σ. Συνεργασίας, διότι ἔχουν οἰ-
κογενειακὸν χαρακτήρα καὶ ἔπειτα εἶνε πολὺ
ἐκτενῆ. Εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰς εὐχὰς ποῦ
ἔβαλες 'στὸ στόμα τοῦ Ἀν-Βασίλη γιὰ μένα.

Χαίρω πολὺ, Ρεῖμα τοῦ Βοσπόρου, ποῦ
ἀπεφάσισεν νὰ μὴ ξαναδιαβάσῃς τέτοια μυθι-
στορήματα. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἐπι-
στολῆς τοῦ κ. Φαίδωνος. Οἱ Τοῦρκοι ποῦ
ἀπῆλθον ἀπὸ τοὺς Κινηματογράφους ποῦ
λειτούργουν εἰς τὸ Κράτος των καὶ τοιχοκί-
αζονται, ἔχουν δίκιο. Μακάρι νὰ τοὺς ἐμ-
ποῦμε καὶ μετὰ ἐδῶ, ποῦ ἐπιτρέπουν παν-
τοῦ γαλλικὰς ἐπιγραφὰς, σὺν νὰ ἦμεθα...
'στὸ Παρίσι! Ναί, εἰμπαρῶς νὰ πάρῃς ὅσα
ψευδώνυμα θέλῃς.

Καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἐχίνονεν ἀκόμη,
Ἀσπὴ τῆς Ἐλευθερίας. Ἀλλὰ δὲν ἐτελείω-
σεν ἀκόμη ὁ χειμὼν, καὶ τὰ παιδιὰ εἰμποροῦν
νὰ ἐλπίζουν ὅτι θανατεῖται καὶ καμμία ὥρα
ἡμέρα... μετὰ χιονοπόλεμον.

Ἐστὶ ἀρχίζει τὸ γράμμα τῆς Τρικυμώ-
δους Θαλάσσης: «Σοῦ γράφω ὑπὸ τοὺς ἦρους
κάποιος μελωδίας ποῦ στάνε ὡς ταῦτά μου
ἀπὸ τῆ σάλα. Κάτω τὰ παιδιὰ διασκεδάζουν,
ἀλλὰ ἐγὼ, δὲν ξέρω γιατί, εἶμαι μελαγχολι-
κή. Ἰσως ἐπειδὴ εἶμαι μόνη... Τί φοβερό νὰ
μὴν ἔχῃ κανεὶς φίλους! Δὲν τὸ βρίζεις καὶ
σὺ; Ἰσως θὰ μοῦ πῇς: Καὶ μένα δὲν με λο-
γαριάζεις;... Ναί, ἀλλὰ σὺ ἔχεις τόσους γά-
γαπες, ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν σοῦ περισσεύῃ
ἀγάπη καὶ γιὰ μένα!... Σ' αὐτὸ σφάλλεις, ἀ-
γαπή μου! Ἡ ἀγάπη μου μοιράζεται, ἀλλὰ
κάθε παιδί μου τὴν ἔχει ὁλόκληρη. Δὲν μοῦ

ἀρέσει νὰ εἶνε μελαγχολικὰ τὰ κορίτσια τῆς
ἡλικίας σου, ἔτσι, χωρὶς κανέναν λόγο. Γρά-
φεις ὅμως ὠραϊότατα, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ
γράψῃς συχνά... ἔστω καὶ μελαγχολίης.

Μάριε Κάιτα, πολὺ καλὴν ἐντύπωσιν μοῦ
ἔκαμεν ἡ πρώτη σου ἐπιστολή. Δὲν ἀμφιβά-
λω, ὅτι θανατεῖται γρήγορα μετὰ τῶν
καλλιτέρων καὶ ἐνθεροτέρων μου φίλων.

Καὶ μία ἐπανόρθωσις: Ὁ Νικητής, ὁ ὁ-
ποῖος ἐφάνη εἰς τὰ Νέα Ψευδώνυμα, εἶνε ὁ
περισυνός. Κατὰ λάθος λοιπὸν τὸν ἐσημείωσα
φύτος εἰς τὰ Νέα, ἀντὶ νὰ τὸν σημειώσω εἰς τὰς
Ἀνανώσεις.

Κῆμα, τὰ ἀμέσως μικρότερα στοιχεῖα, ἀπὸ
αὐτὰ ποῦ δημιουργοῦν τὰ ποιήματα, εἶνε τὰ λε-
γόμενα τῶν 8 στιγμῶν. Ἀλλὰ καὶ μετὰ αὐτὰ
ὀλίγιστον γῶρον θὰ ἐκέρδιζα, διότι ἡ στήλη
εἶνε στενὴ καὶ οἱ δεκαπεντασύλλαβοι θὰ ἐγύ-
ριζαν. Ἀν ἐτύπωνα πάλιν τὰ ποιήματα μετὰ
τὰ ψιλά τῶν 7 καὶ τῶν 6 στιγμῶν, τότε δυσκό-
λως θὰ ἐδιδάξαντο. —Ὁ κ. Σ. σ' εὐχαριστεῖ
πολύ.

Τὰ ἐξῆς ἐνδιαφέροντα μοῦ γράφει ἡ Λά-
τρεϊς τῆς Θαλάσσης:

«Ἀπὸ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἔχω συμμαθητὰς
δύο ἀδελφούς καλῆς οἰκογενείας. Ὁ εἰς ἐκ
τούτων, ἐνῶ ἦτο καλὸς μαθητής, ἔγινε ὁ χει-
ρότερος, πάντοτε δὲ ἦτο σκεπτικός καὶ ρεμ-
βώδης. Ὁ καθηγητὴς μας, μὴ ἐννοῶν τὴν
αἰτίαν, τὸν ἀπεκάλεσε κουτόν καὶ βλάκα. Ἐγὼ
ὅμως τί ἀνεκάλυψα, νομίζεις; Μίαν ἡμέραν.
διεργουμένη ἐκ τῆς οἰκίας του, τὸν εἶδα νὰ νά-
γινωσκε ἀπλήστως, καθήμενος γαμὰ! Ἐπλη-
σίασα καὶ τὸν ἠρώτησα τί ἀναγινώσκει: τότε
ἐκείνος μοῦ εἶπε, ὅτι ἀναγινώσκει τὸν Νάτ Πίγκ,
ποῦ εἶνε τὸ καλλίτερον ἐξ ὅλων τῶν βιβλίων,
καὶ ἄλλα πολλά. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ εἶπα
εἰς τὸν ἀδελφόν μου, ὅστις μοῦ εἶπε ὅτι τὸν
ἔχει κυριεύσει ἡ ἀνάγκη αὐτῆς, τὴν δὲ νύ-
κτα σηκώνεται χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τίποτε, καὶ
ψάχνει ὅλα τὰ ἐπιπλα, νομίζων ὅτι κάποιος
εἶνε κρυμμένος. Ὁ ἀδελφός, ποῦ ἤρρισε καὶ
αὐτὸς νὰ παύρῃ φέτος τὴν Μαύρην Χεῖρα καὶ
τὴν Καμόραν, ἔγινε χειρότερος ἀπὸ τὸν ἀδελ-
φόν μου. Μάτην τοὺς ἔδωσα ὅλους τοὺς τό-
μους σου, ὅπου: ἔγω, καὶ σὺ συνίστησαι θερ-
μῶς ὡς τὴν καλλίτεραν σύνηγο τοῦ μαθη-
τοῦ: τίποτε δὲν κατώρθωσα, τίποτε. Αὐστύ-
χως εἶνε πολλοὶ μαθηταὶ ποῦ κάμνουν τὰ ἴδια
καὶ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν καταστρέφονται.
Μὰς τὸ εἶπε καὶ ὁ κ. Γυμνασιάρχης, ἀλλὰ αὐ-
τοὶ κορυεύουσιν.

Αὐτὰ παθαίνουν, ἀγαπητή μου, ὅσα παιδιὰ
δὲν εἰς ἀναγινώσκουν καὶ δὲν βλέπουν τὰς
συμβολὰς σου. Εἶμαι ὅμως βεβαία, κρίνοντας
ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ὅτι ὅταν ἀρρίψουν νὰ σὲ
διαβάσουν, δὲν θὰ παύσουν ποτέ.

Ὅρα τὰς ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν
τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Πειρατικὴ Αἶρα,
Ἑλλή Παππαδημητρίου, Δοξαμένο Μαν-
λιχερ, Ἐνδοξος Ἀεροναυτῆς καὶ Φᾶων.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγινόντο: «Μνημόσυνον καὶ Ἐορ-
ταί» τοῦ Τέλλου Ἀγρα.—Τὰ λατῶν τοῦ
Φᾶωνος.—«Ἡ καλὴ σὺν τῷ Κίματος.—
«Μᾶθημα ἰσότητος» τοῦ Δωδωναίου.—Διά-
φορα τοῦ Ἐλευθεροφρονῶντος Ἑλληνοπούλου καὶ
τῆς Ἀφροδῆσος Θαλάσσης.—«Τὸ γέδιον τοῦ
μικροῦ» τοῦ Ἐταισθήτου Βράχου.—«Στὸ
μάθημα τῆς ἱστορίας» τοῦ Τριγυμώ-
δους.—Διάφορα τοῦ Πεδάμενα Ἄντρια.—
Ἀνέκδοτα, Παίγνια, Παίδη. Πνεύματα καὶ
μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Πολεμικὸν γεγονός»
(μετὰ ἐπὶ συνείσθησιν δὲν δημοσιεύονται) «Ὁ
δραπέτης φύλλος» (γνωστὸν καὶ ἐκτενές)—
«Ἡ Παρισινή» (ἀκατάλληλον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται,
ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1.
Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς
30 Νοεμβρίου 1914. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀ-
νήκουν εἰς ἀγῶρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀθήνη, κ. (Π.Π.) Τσιγ-
γάνικο Βάλης, κ. (Γ.Κ.) Ραφαήλος κ. (Σ.Ν.)
Λεονόδο

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

142ος Διαγωνισμός Λύσεων
Δεκεμβρίου - Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Μαρτίου·
ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ'
ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

66. Δεξιόγραφος

Γράμματα πέντε γαλλικά
Προφήτην κἀνοῦν μετ' χαρὰ.

*Εστὶν ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευγέτου

67. Συλλαβογράφοις

Σύνδεσμον, ἀντωνυμίαν
Καὶ δύο γράμματα ἐνώων,
Μίαν βασιλίσσαν θὰ κάμῃς
Τῶν ἀρχαίων Ἀμαζόνων.

*Εστὶν ὑπὸ τῆς Λατρευτῆς Κυανολεύκου

68. Στοιχειόγραφος

Φωνῆν ἓ ἓνα ζῶον
Κοινότατον προσθέτεις,
Κ' ἓνα ποτόν ἐπίσης
Κοινότατον συνθέτεις.

*Εστὶν ὑπὸ τῆς Ἀτροιῆτου Σωφραζέττας

69. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμός

Ἐπίρρημα ἀρχαίων
Ἀν' ἀναγραμματισμοῦ,
Ἐν γύμνασμα ὠραίων
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.
Καὶ τοῦτο πάλιν, λύτα,
Ἀν' ἀναγραμματισμοῦ,
Στὰ ζῶα τότε κύττα.

*Εστὶν ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

70. Δικτυωτόν

Πᾶρε ὄργανον ὠραίων,
Βασίλειδα ἀρχαίων,
Ἀργιτέκτονα ἐπίσης,
Κι' ἀορίστου μετοχῆν,
Καὶ τό σχῆμα θηκοκτῆσῃς
Με αὐτὰ εἰς τὴν σιγμῆν.

*Εστὶν ὑπὸ τῆς Δαφνοστεφούς Σημαίας

71. Ἀστήρ.

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμμά-
* * * των οὕτως, ὥστε νάνα-
* * * γινώσκεται ὁρίζοντίως,
* * * πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ
* * * Κράτους καθέτως, ἀκρω-
* * * τήριον τῆς Ἑλλάδος δια-
γωνίως δέ, ἑλληνικὸς ποταμὸς καὶ πτηνόν.

*Εστὶν ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

72-76. Μαγικὸς Φθόγγος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο συνεγῶν γραμμάτων
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μουσικοῦ
φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν,
ἀνεῦ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Ἐλενος, στείρα, ὑγρός, ὀρεινός, οἶνος.

*Εστὶν ὑπὸ Κ. Τσαμποπούλου

77. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κά-
τωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς
δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω κα-
θεξῆς, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν βασιλέα τῆς
Λυδίας.

1. Βασιλεὺς τῶν Περσῶν· 2. βασιλεὺς τῶν
Θηβῶν· 3. βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῖος· 4. βασι-
λεὺς τῆς Ἰωλκοῦ· 5. βασιλεὺς τῆς Ρώμης·
6. βασιλεὺς τῆς Τροίας· 7. βασιλεὺς τῆς
Κορίνθου.

*Εστὶν ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τοῦ Βυζαντίου.

78. Φωνηεντόλιπον.

* - μ - ὀρς - * - πὸτ

*Εστὶν ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου

79. Γρῆφος.

Ἑλλήνων ○ Περσῶν ἀγ' ὄνοι τὸ ἄν
Ἑλλήνων ○ Περσῶν

*Εστὶν ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολεύκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 45-46

483. Ἀνακρέων (ινά, Κρέων.)—484. Πη-
νεῖος (πῖ, νῖ, ὄς.)—485. Φόρος—ὄρος.—486.
Δελτάριον—Γραμμαρίον.

487. Τ Δ Α 448. Κάπρος.
Ε Ρ Ι (ΜαριΚΑ, ΠΡΟ-
Ν Μ Τ Σεγε ...) — 489.
Ε Γ Χ Ε Λ Υ Σ ΔΥΣΑΝΔΡΟΣ
Β Ν Δ (Υδρα, Σούσα, ἄλ-
Λ Ι Ο σος, ναῦς, ὄδου,
Ε Λ Σ ρόδον, Οὐρανός).
—490. ΤΡΑΓΟΣ,

ΑΙΓΕΥΣ, ΙΣΟΒΙΑ (Βολταίρος, ΛαΡΙΣσα,
ΠυθαΓόρας, ἈλΓΕΒρα, ἸηΘΥΓίτης,
ΤεΣΣΑρα.)—491. Ματαιότης ματαιότητων
τὰ πάντα ματαιότης.—492. Ὁ γῦψ εἶνε δι-
πουν (ὦ γῆπ-σύν-εἶδε ὑπ' οὖν.)

493. Κανάρης (κᾶν, Ἀρης.) — 494. Ἐρ-
μῆς (ἐρ-μῆς.)—495. Ὁδῖδος—ὁ ἴδιος.—496.
Κλειῶ—κλειῶ.

497. Β 498. Ἑλληνικός
Ο Υ Σ (ΕΛΛΗ, ΝΙΚΟ,
Κ Ι Ρ Κ Η Σοφία...) — 499.
Α Ι Τ Ω Λ Ι Α Ἀρης—ρί=α+
Π Ω Γ Ω Ν Λ Τ Ο Σ (ῖοις—ι=) ρίς+
(Οἶτη—οἶ=) τί+
(Δίσκος—Κῶς=) δίς= ΔΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.—

500. ΠΟΣΕΙΔΩΝ (Πέσγαμος, Βολγας,
ΝέΣυρος, Σικέλλια, Καλλιόπη, Δαναΐδες,
Κιθαίρων, ΦιλιππῆΝαι.) — 501. Μή μου
ἄπτου.—502. Ἐν δυστυχία ὑπόμεινε (ἐνδ
εἰς τί—χία ὑπό με—ναι.)

*Εξεδόθη πρὸ ὀλίγου:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΘΕΑΤΡΟΝ

[Δράματα καὶ Κωμωδία]

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ (Φωτεινὴ)

Σάντη, Στέλλα Βιολάντη, Ραχίλ, Παι-
ρασμός)

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ (Ψυχο-
σάββατο, Χερουβείμ, Πολυγαμία, Μο-
νάκριβη.)

Δύο θαυμάσια, καλλιτεχνικώτατα
βιβλία, με πριχρωμικά ἐξώφυλλα.

*Εκάστον τιμᾶται δρ. 4.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-
σώσεως τοῦ 1913,

κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅ-
σους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ-
λάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἡδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ
ἀντίτιμον, δραχ. ἡ φρ. 1,75.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΧΥΤΗΡΙΑ

ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΛΛΗΝ. ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ἈΥΓΗΣ ΑΘΗΝΩΝ,

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΑ ΤΩΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΔΙΑ ΧΡΥΣΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

Τυπογραφικὰ στοιχεῖα ἀρίστα.
Μέταλλον ἄγγλικόν. Γραμματοθηκαί
νέας κατασκευῆς. Πάντα τὰ τυπογρ.
ἔργα. Ἐκμαγεία (clichés). Κο-
σμήματα ἀρνουδά Τυπομηχαναὶ
παντός εἶδους καὶ μεγέθους. Πλή-
ρεις ἐγκαταστάσεις Τυπογραφείων.

Ἐκτύπωδις συγγραμμάτων, περι-
οδικῶν, Ἡμερολογίων, Λεξικῶν κλπ.

ΖΗΤΕΙΤΕ τὸ Νέον Δειγματο-
λόγιον στοιχείων κλπ. ἐνεσιῶτος εἶους.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Στοιχειοχυτήρια Ἐ-
ταιρείας Ἀυγῆς Ἀθηνῶν Ἀπο-
στολοπούλου. Εἰς ΑΘΗΝΑΣ

Ο ΔΗΓΟΣ

ΤΩΝ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Πέμπεται παντὶ τῷ αἰτούντι: Ἐμπορικὴ
Σχολὴ Παναγιωτοπούλου, ὁδὸς Νοταρᾶ 68,
ἐν Πειραιεῖ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικὰ καὶ ἡθικά, ἐκδο-
θέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

*Ο Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
κόνες) φρ. 6. Χρυσὸδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγνου, (20 εἰκό-
νες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Δευκάτωμα μικρῶν μυστικῶν,
Ἐκάστον τετραδίων φρ. 0,15

Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—

*Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.
Χρυσὸδ. φρ. 5.

Παιδικὸν τῶν Παιδῶν (ποιήματα)
φρ. 1,50. Χρυσὸδ. φρ. 2,50.

*Ἡ Νῆα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.
Χρυσὸδ. φρ. 5.

Παιδικὸν Διάλογοι (Κουτίδου) Σε-
ρᾶ Α' φρ. 1,20. Σερᾶ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θεάτρον (Ξενοπούλου)
φρ. 2, γρυσόδετον φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆς) ἑκα-
στόν φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὅμοι,
φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ.
3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

*Ο Πυρεσιοπώλης (24 εἰκόνες) φρ.
3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

*Υπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ.
3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

*Ο Φώτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ
Χρ. Σαμαρταίου, φρ. 0,60.